

Sygn. akt II Kp 280/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Marta Błaszkiwicz

Protokolant: Ewelina Zachilska

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 190 § 1 k.k.

na skutek zażalenia S. F. (1)

na postanowienie z dnia 22 lipca 2013 roku zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D.w dniu 29 lipca 2013 roku, sygn. akt (...), w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 465 § 2 k.p.k. w zw. z art. 329 § 1 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić zażalenia S. F. (1) i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2013 roku, zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D.w dniu 29 lipca 2013 roku, w sprawie o sygn. akt (...), odmówiono wszczęcia dochodzenia m. in. w sprawie kierowanych w dniu 23 kwietnia 2013 roku w D.grózb karalnych wobec S. F. (1), które wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. Tym samym postanowieniem odmówiono również wszczęcia dochodzenia w sprawie o pozostałe wskazywane w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa czyny z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz dwa czyny z art. 278 § 1 k.k. – także wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia w/w czynów.

Na powyższe postanowienie w ustawowym terminie zażalenie wniósł S. F. (1) zaskarżając je w całości i zarzucając wydanie go z naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, a to przepisów: art. 297 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie rzetelnego ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony i czy stanowi on przestępstwo, art. 297 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz art. 297 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez niezebrań, niezabezpieczenie i nieutrwalenie w niezbędnym zakresie dowodów dla Sądu, w tym m. in. nieskorzystanie ze wszystkich dostępnych osobowych źródeł dowodowych: świadków, biegłych i osób trzecich.

W uzasadnieniu zażalenia, w zakresie dotyczącym czynu z art. 190 § 1 k.k., S. F. (1) wskazał, iż siostra L. T. uniemożliwia mu kontakt z mamą, zaś ostatnia próba podjęcia przez niego takiego kontaktu zakończyła się – tak jak podawał w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa – kierowaniem pod jego adresem poważnych grózb i napaścią fizyczną, na skutek których nie jest on w stanie na bieżąco kontrolować warunków, w których przebywa jego matka. Podniósł, iż obawia się zarówno o swoje bezpieczeństwo, jak i o bezpieczeństwo rodziców i w związku z tym wnosi o podjęcie odpowiednich działań mających na celu ustalenie stanu faktycznej przedmiotowej sprawy oraz rzetelne sprawdzenie okoliczności przestępstw, o których popełnieniu zawiadamiał. W ocenie skarżącego przeprowadzenie przez policję postępowania przygotowawczego jest nieodzowne. Zarzucając powyższe skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, przekazanie postępowania przygotowawczego do dalszego prowadzenia oraz ponowne,

rzetelne wykonanie czynności sprawdzających, w szczególności przesłuchanie pani J. F. (1) na okoliczności wskazane w zawiadomieniu.

Zarządzeniem z dnia 15 listopada 2013 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w D. odmówił przyjęcia zażalenia S. F. (2) w części dotyczącej czynów z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w zakresie dwóch czynów z art. 278 § 1 k.k. jako wniesionego w tym zakresie przez osobę nieuprawnioną. Wskazał, iż pokrzywdzonymi w zakresie w/w czynów są J.i J. F. (2) i to im właśnie przysługuje prawo do zaskarżenia decyzji procesowej w tej części. Zaznaczył, że J.i J. F. (2) z prawa tego nie skorzystali i w związku z tym postanowienie z dnia 29 lipca 2013 roku uprawomocniło się co do czynów popełnionych na ich szkodę.

Zarządzenie z dnia 15 listopada 2013 roku zostało doręczone S. F. (1) w dniu 26 listopada 2013 roku i nie zostało przez niego zaskarżone.

Prokurator Rejonowy w D., przekazując do rozpoznania tut. Sądowi zażalenie S. F. (1) wniesione na postanowienie z dnia 22 lipca 2013 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia, wniósł o utrzymanie zaskarżonego postanowienia w mocy wskazując, iż zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie.

W ocenie Sądu podniesione w zażaleniu argumenty nie zasługują na aprobatę i – wbrew stanowisku skarżącego – nie mogą spowodować uwzględnienia wniesionego przez niego zażalenia, a tym samym wszczęcia postępowania przygotowawczego. Analiza akt sprawy wskazuje jednoznacznie, że decyzję procesową podjętą przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o czyn z art. 190 § 1 k.k. należy uznać za słuszną. W toku czynności wyjaśniających podjętych przez funkcjonariuszy policji wskutek złożonego przez pokrzywdzonego S. F. (1) zawiadomienia o popełnieniu przestępstw na okoliczność m. in. realizacji znamion czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k., który popełniony miał zostać na jego szkodę przez jego siostrę L. T. i jej partnera M. G., dokonano rozpytania M. G., J. F. (1), J. F. (3) i L. G.. Z zebranych w toku tych czynności informacji wynika, że między pokrzywdzonym oraz jego siostrą L. T. niewątpliwie istnieje konflikt na tle opieki nad ich rodzicami, swobody kontaktowania się z rodzicami, a także konflikt wynikający z przekazania przez J. F. (1) i J. F. (3) praw własności do należącej do nich wcześniej nieruchomości na rzecz córki L. G. w drodze umowy darowizny w zamian za ustanowienie na ich rzecz dożywotniej służebności mieszkania (prawo korzystania przez nich z całego domu mieszkalnego będącego przedmiotem umowy) i sposobu wypełniania przez L. T. w stosunku do rodziców obowiązków wynikających z w/w umowy. Co się zaś tyczy zdarzenia, o którym zawiadamiał pokrzywdzony, to ewentualnymi świadkami popełnienia na jego szkodę czynu zabronionego mieli być M. G., J. F. (1) i J. F. (3). Z dokonanych rozpytań wynika natomiast, że M. G. nie był świadkiem sytuacji, w której L. T. miałaby grozić pokrzywdzonemu, sam zaś zaprzeczył jakoby kiedykolwiek wypowiadać miał groźby pozbawienia życia w stosunku do pokrzywdzonego. Podobnie matka pokrzywdzonego, J. F. (1), zaprzeczyła jakoby w jej obecności dojdź miało do popełnienia przedmiotowych czynów przez L. T., bądź M. G.. Ponadto zakwestionowała ona również prawdziwość innych podnoszonych przez S. F. (1) w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa zarzutów jak choćby to, że L. T. bezprawnie pobierała należne jej świadczenia emerytalne, bądź kiedykolwiek ograniczać miała rozpytywanej lub jej mężowi dostęp do któregośkolwiek z pomieszczeń w zajmowanym przez nich domu. Z kolei J. F. (3) potwierdził, że miało miejsce zdarzenie, w którym S. F. (1) „szarpał się” z M. G., jednakże – jak podał – obaj mężczyźni nawzajem się wówczas wyzywali i krzyczyli na siebie. Odnośnie gróźb, które kierować miała L. T. wobec S. F. (1), jakkolwiek J. F. (3) twierdził, że wielokrotnie był świadkiem takich sytuacji, to jednak nie był w stanie wskazać ani kiedy, ani w jakich okolicznościach dochodzić miało do takich zdarzeń, ani też nie potrafił podać jakich słów używać miała wówczas L. T. w stosunku do swego brata. L. G. potwierdziła wprawdzie, że kilkakrotnie pokłóciła się z pokrzywdzonym, niemniej jednak zaprzeczyła jakoby opisywana przez niego sytuacja, w czasie której miała mu grozić, była prawdziwa. Przyznała, że doszło wtedy między nimi do wymiany zdań, z obu stron padały wzajemne oskarżenia (m. in. pokrzywdzony pomówić ją miał o to, że jest złodziejką), nie pamiętała co mówiła do pokrzywdzonego, ale twierdziła, że nie miała zamiaru zrobić mu krzywdy, ani grozić śmiercią. W tej sytuacji – w oparciu o tak zebrane, wszelkie dostępne i możliwe do uzyskania informacje – istotnie podzielić należało ocenę Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D., iż brak jest uzasadnionych podstaw do wszczęcia i przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w przedmiotowej sprawie, albowiem nie zostały zebrane dane dostatecznie uzasadniające podejrzenie popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. na szkodę

zawiadamiającego. Ponadto podkreślenia wymaga, że argumenty podniesione przez S. F. (1) w złożonym zażaleniu na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia stanowią jedynie powielenie okoliczności, które wskazywał on w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. S. F. (1) nie wskazywał w zażaleniu na potrzebę przeprowadzenia konkretnych czynności, które dałyby podstawę do dokonania odmiennej oceny i nie przytoczył żadnych argumentów pozwalających podważyć słuszność wydanej decyzji. Ogólne jedynie zarzuty, iż nie skorzystano ze „wszystkich dostępnych osobowych źródeł dowodowych: świadków, biegłych i osób trzecich”, bez wskazania danych osób, które według S. F. (1) posiadałyby jakiegokolwiek wiadomości na powyższy temat, nie zasługują na podzielenie. Osoby, które zgodnie z treścią zawiadomienia miały (lub mogły mieć) jakąkolwiek wiedzę w tym zakresie, w toku czynności wyjaśniających zostały przez funkcjonariuszy policji rozpytane, w tym również J. F. (1), która jednak – wbrew oczekiwaniom skarżącego – nie potwierdziła podawanych przez niego okoliczności.

Na marginesie jedynie zaznaczyć trzeba, że pozostałe zawarte w zażaleniu zarzuty pozostawały poza zakresem rozpoznania Sądu w niniejszej sprawie, albowiem dotyczyły one czynów z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz dwóch czynów z art. 278 § 1 k.k., co do których postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia uprawomocniło się wobec wydania przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. w dniu 15 listopada 2013 roku zarządzenia o odmowie przyjęcia zażalenia S. F. (2) i wobec niezaskarżenia przez niego tego zarządzenia.

W konsekwencji powyższego wniesione przez S. F. (1) zażalenie ocenić trzeba było jako niezasadne, co obligowało Sąd do orzeczenia jak w sentencji postanowienia.

(...)

(...)